

Egy balek naplója zavaros időkben

2022. március 7.

Lányom a férjével vasárnap utazott vissza Párizsba, megürült a két kicsi szoba, ahol a gyerekekkel lakni szoktak, amikor időnként eljönnek.

Este 9 óra körül küldtem el a Migration Aidnek, hogy egy-két felnőttet és két-három gyereket tudok elszállásolni, éjszaka is hívhatnak, kisállatok is jöhetnek. És csütörtöktől kezdve állok rendelkezésre (azt hittem, hogy rengeteg elintézni való dolgom van addig). De a menekültválság nem vár csütörtökig. Éjjel fél egykor ébredtem a telefonra, egy női hang először két felnőttet, két gyereket ajánlott, hülye fejjel megkérdeztem, tudnak-e magyarul, csak mert nagyon gyatra az angolom, erre sajnos nyomban letette. Nem kell fölöslégesen beszélni, intettem magam. Nemsokára újra szólt a telefon, ezúttal férfihang, egy anyuka a 13 éves fiával és két kutyával, jöhetnek-e, holnap reggel utaznak tovább. Persze hogy jöhetnek. (A cicámnak majd elmagyarázom, hogy ezek menekült kutyák, nem szabad vicсорogni rájuk.)

Egy kedves fiatal nő kísérte az érkezőket, finom arc, látható a vonásain, hogy jó ember. Gimnazista korúnak látszó lánya is vele volt, valahonnan vidékről szállították a menekülteket, elfelejtettem a helységnevet. Ahogy az önkéntes segítő nevét is, noha a későbbi, kalandos események során mindig újra bemutatkozott, és nekem mindig újra azonnal kiszökött a neve a másik fü-

lemen, pedig a végére már közeli barátoknak éreztem. Az előszobáig kísért a kutyás asszonyt a fiával, aztán ment a dolgára. Előtte még fölhívta a Főtaxit, és előre rendelt reggel 7 óra 20-ra egy kocsit a menekültjeinknek, akik majd a Nyugatiból továbbutaznak. Szólt, hogy két ember és két kiskutya menne, az operátor azt ígérte, visszaszól, ha nem talál olyan kocsit, amelyik kutyaszállítást is vállal. Nem szólt vissza. Legalábbis akkor nem.

Itt a házban lakik egy barátnővé vált szomszédasszony, aki angoltanárnő, meg kell kérnem, hogy segítsen kicsit megizmosítani eleve gyenge, de azért hajdan még valamelyest használható nyelvtudásomat. A franciámmal szerintem ukrainai menekültek körében nem sokra megyek. A fiúgyermek, akit tizenhárom évesnek mondtak, inkább 16-18-nak látszott, és közelítette a kétméteres magasságot. Hősiesen igyekezett boldogulni azzal a néhány angol szóval, amihez képest az én szókinccsem byroni magasságú volt. Az asszony beszédéből időnként elkaptam egy ismerős orosz szót, és szántam-bántam ismét, hogy semmibe veszett az orosz tudásom, amelytől hatvan évvel ezelőtt egy kötelező államvizsgával mindörökre megváltam.

A vasárnapi családi vacsora maradékából (paprikás csirke) csak a fiú fogyasztott, az asszony inkább tusolásra vágyott. A két kiskutya és a macska össze sem találkoztak, a cicám sértetlen bevonult a szek-

rénybe a cipőim közé, a kutyák meg voltak szeppenve. Messziről és némi kutyaellenes rasszizmussal nézve, csupasz kismalacoknak látszottak, közlelről azonban kedves, okos arcuk volt, csillogott a szemükben az értelem: látszott, hogy tudják, mi történik velük és a gazdájukkal. Az asszony szeretettel ölelte őket magához. Aztán mindannyian aludni tértünk.

Négyórányi alvás után frissen és derűsen készülődünk, megint csak a fiú fogadott el ennivalót, az asszony kávézott, és kedvesen mosolygott rám, én vissza. Annyit sikerült kiderítenem, hogy Krakóba mennek, ott laknak ismerőseik vagy rokonaik vagy valakik, akikhez mehetnek. És Odesszából jöttek! Épp vacsora közben mondtam volt a családnak, hogy újra akarom olvasni Isaac Babel odesszai történeteit, nagyon szerettem őket. Balga fejjelel el is kezdtem mondani átutazó vendégeimnek, hogy én és Babel... nem ismerem, mondta az asszony, tolmácsolta a fiú, de a férjem biztos ismeri, és hol van a férj? Hát Romániában. Hogy miért van ott és meddig, és mikor találkozhatnak, ez már meghaladta Daniel nyelvtudását, igen, még nem mondtam, Danielnek hívták a nagyra nőtt fiút, és Katyerinának az anyát.

Már az előszobában állt útra készen a földön két hátizsák és négy vagy öt tömött szatyor (a menekültek éppen olyanok, mint a menekültek), mindjárt indulunk le a taxihoz – a hatodik emeletről idő kell, míg leérünk –, amikor szólt a telefon és érkezett az aggasztó hír: a taxivállalat most, most!, nyolc-tíz perccel a megrendelt idő előtt közölte, hogy nincs olyan kocsi, amelyik

kutyástul vállalna utast. Most mi lesz?!? A segítőhálózat leginkább interneten át működik, az időigényes, reggel hétkor különben is nehéz lesz találni valakit, aki varázsütésre ide pattan, és elviszi a védenccimet a Nyugati pályaudvarra a krakkói vonathoz. A segítőkéss segítő mindenetre nyomoz a hálózatban, én gyorsan felöltözöm, és elindulok velük a metróhoz, nincs olyan messze a Kálvin tértől a Nyugati. Muszáj elkísérni őket, nem tudom elmagyarázni, hogyan találják meg a 3-as metró metrópótló buszát. Daniel egy sokat látott öreg nyugalmával mondja, hogy le fogjuk késni a reggeli vonatot, de este is megy vonat Krakóba, majd a pályaudvaron kivárjuk.

Az utcán lassan pöfögnek az autók, elmegy mellettünk egy rendőrautó, sietnék utána, hogy a segítségüket kérjem, de gyorsabban gurulnak, én meg kicsit fuldoklom, a levegő is rossz, a tudóm is az, lemondok arról, hogy a zsarukat hívjam segítségül. Ilyet még úgysem tettem soha. Szigorúan figyelni kezdem a kocsikat; innen kell hogy jöjjön a megoldás. Sarokra érünk (ez még csak a második sarok az otthonomtól), az autók lassítanak befordulás előtt, stopolni próbálok, ketten-hárman nem értik meg, vagy nem akarják, de aztán, elég hamar, megáll egy autó! Lehúzza az ablaküveget! Mondom, hogy odesszai menekülteknek kérek fuvart a Nyugatiba, szívélyes mosoly az anyósülérről: éppen oda tartunk, a Nyugatiba! Elönt a hála. Levegőhöz jutok. Menekültjeim beszállnak, Katyerina búcsúzóul csókot dob felém.

Vége az első felvonásnak. Felhívom a Kedvesarcút, hogy leállíthatja a kísézőkeresést, elmondom, mi

történt. Úgy látszik, van őrangyalom, teszem hozzá stílusosnak hitt fordulattal és komolytalanul, mire ő kicsit helyreigazítóan és komolyan: mindenkinek van. Hozzáteszi, hogy ő hisz benne. Én nem, de attól még megsejthet, hülyéskedek gyorsan, mielőtt még itt a ferencvárosi lépcsőházban, ahol a falat támasztom a telefonáláshoz, teológiai mélységekbe bonyolódnánk. Befejezésül megtudom, hogy a Kedvesarcú kislánya el volt ámulva, amikor éjszaka találkoztunk, csak nem mert szólni; felismert, mint afrikás szerzőt, mert látta egy előadásomat a *Hamuban sült maniókáról*. Így ér össze a nyugat-afrikai szépirodalom és a kelet-európai menekültáradat.

Szerda, március 9.

Este tízkor telefonáltak, két felnőtt, három gyerek, nem tudják, meddig maradnak, jöhetnek? Jöhetnek. Valaki a Migration Aidtól házhoz kíséri őket. Elsőnek egy pöttöm kislány száll ki a liftből – a hatodikon várom őket –, talán négyéves lehet, nagy, csillogó szemek, barátságos mosoly, otthonos viselkedés. Teljes bizalommal fogja rögtön a kezemet, nemsokára bábuskának hív. Én meg őt Dásenykának, Dása a becsületes neve. Van még Mísa, egyetlen hímnemű a társaságban, 11-12 éves lehet, ő kevesebbet mosolyog, mint a többiek, azonnal a wifikódot kéri, és egész nap a telefonjába mélyed. Mariskalevelekkel mintázott felső van rajta, rábökök, marihuána? elvgyorodik, igen, és visszabújik az okostelefonjába. A következő az életkorlétrán Léna, félhosszú, egyenes haja narancssárgára festve, a választéknál, nyilván akarattal, ahogy ma divat, egycentis fekete

hajtó látszik, körmein hosszú, világoskék műköröm arany csillagokkal. Tizennégy évesnek nézem. Ő kezeli a Google fordítót, nem sok sikerrel. Azt szeretnék tudni, mi a címe annak a vasútállomásnak, ahova megérkeztek, a Nyugati? a Keleti? nem világos a helyzet, hiábavaló próbálkozások után felhívom a barátnővé vált szomszédasszonyt, itt lakik a házban a másodikon, nemcsak kitűnő angoltanár, de jól tud oroszul is, hosszan tárgyalnak oroszul, nyilván eredményesen, mert Natasa igen hálásan ad érte egy puszit. Ő a rangidős, szép vonású, vonzó arc, fekete haj, fekete szemek, ocsi csornye, jut eszembe hirtelen a régi, divatos dal, lám, visszaszivárog néhány orosz szó. És Tánya, a kis princesszin mamája, talán Mísáé is, nem tudom, ő a legnevetősebb és legaktívabb. A két nő délután elment valahová, szerintem azt intézték, amit megbeszéltek a szomszédasszonnyal, nem tudom, mi lehetett az, de nem kell nekem mindent tudnom.

Ez a szomszéd hallatlan nagy segítségünkre volt, még az éjszaka küldtem neki egy mailt, hogy kérni fogom kis tolmácsolásra, mert csak kézzel-lábbal beszélünk. Reggel hívtam, hogy persze, segít, de már foglalt, valamit a lánya vagy a fia, már nem is tudom, ki, szervez a menekülteknek, van egy ukrán központ a Vajdahunyad utcában, kísérjem oda őket, ő is ott lesz, és ukránok, akikkel meg lehet beszélni a tenni-valókat, mindenki kap meleg ebédet. Így is történt, a nyócker egy eléggé lepukkant földszintes házában, furcsa, tekervényes, furnérlemez falú folyosókon át eljutottunk egy művház nagytermének látszó, jobbára üres helyiségbe, ahol átadtam

az ukrán családot a szomszédnak és két jóképű, kedves fiatal aktivista fiúnak. Jók ezek a rövid találkozások, ahogy azzal a lánnyal is, aki este házhoz kísért a családot, megvillan valami egyértelmű és tiszta melegség, ahogy kölcsönösen megköszönjük a másoknak, amit mi magunk is teszünk, néhány másodperc hálaérzet, hogy mégiscsak van értelme élni, mert nem elvetemült a világ.

Délután a kerületi rendelőintézetbe kellett mennem egy vizsgálatra (hónapokkal ezelőtt kapott időpont), mire hazaértem, eléggé elfáradva, már mind otthon voltak. Van egy jobb fordító a hálón, mint a Google, mondta a fiam, el is küldte a címét, tanácsolva, hogy francia–oroszt válasszak, ne magyar–oroszt, mert minél nagyobb a nyelvet beszélők száma, annál jobban fordít, ő kipróbálta, tényleg jó; <https://www.deepl.com/translator>.

Előkészítettem néhány kérdést és közlendőt vendégeimnek. *Que font vos maris? Mit csinálnak a férjeitek?* Nincsenek férjek, mondják, nevetnek; és tovább nevetve (miért nevetnek ezek mindig?) egymásra mutatnak: mi vagyunk egymásnak! Ezt én úgy értelmezem, hogy párkapcsolatban vannak, és elismeréssel gondolok rá, milyen bátran és szabadon vállalják. De erről szó nincs, mint az majd később kiderül, amikor egyik barátom, aki jól beszél oroszul, és eljött segíteni, rákérdez. A nők szörnyülködve sikkantanak, jaj dehogy, Ukrajnában ezt nagyon nem szabad, jaj, isten őrizz. Csak egyikük a másik gyerekének a keresztanyja, és jó barátnők. *Avez-vous d'autres parents laissés là-bas? Maradtak otthon más rokonok? Pillanatnyi, de csak rövid ideig tartó elkomorulás: igen, van-*

nak. És mik a terveitek? Mit akartok csinálni? Rabótaty. Mondom, hogy ezt értem. Dolgozni. Dolgozni akarnak. De hogy mit, azt nem sikerül megérteni a mutogatásból. Nem baj, majd kiderül. Aztán csak felsorolok néhány praktikus dolgot, hogy kell-e még lepedő, meg hogy egyenek, igyanak mindent, tusoljanak, fürödjenek kedvükre, Léna gyorsan felolvassa a komputerből oroszul, nincs rá érdemleges reagálás. Kezd kicsit frusztráló lenni, hogy nyista információja. Hogy tudnék egy nap alatt megtanulni oroszul?

Péntek–szombat, március 11–12. Kicsit nyomaszt, hogy a szállásadáson kívül tudnom kellene nekik munkát is találni, de ez igen nehéz, főleg mert csak ukránul és oroszul tudnak. Töketlenkedek az interneten, semmi nem jön össze. Mert nincs türelmem nyomozni a rengeteg civil szervezet és segítő között, arra vágyom, hogy ezt csinálja más, nekem csak mondják meg a nevet, címet, hová mehetnek a nők dolgozni. Azt mesélik, direkt nem regisztráltatták magukat menekültként, mert azt mondták nekik, hogy akkor nem vállalhatnak munkát. Én úgy láttam, hogy éppenséggel igen, de nem tudom biztosan, és kifut belőlem az erő, ha az ukránoknak szóló, internetes álláshirdetéseket kezdem nézegetni. Nem bírom áttekinteni, ezzel én egyszerűen nem tudok elboldogulni. Nyomaszt, hogy miért nem csinálom, de nem erre szocializálódtam, ahogy mondani szokás, maradok a személyes kapcsolatoknál. Holnap egyik barátnőm elviszi őket egész napra irodát takarítani 2000 forint órabérért, aztán ad nekik meleg vacsorát, és hazakíséri

őket, legyen nekem egy szabadnapom, mondja kedvesen. Azt is mondja, hogy munkát, takarítást, bármikor lehet találni, takarítót mindenki keres, de hol vannak ezek a mindenkik? Másik barátnőmnek az jutott eszébe, hogy szól egy harmadik barátnőnek, aki szerinte a kiterjedt kapcsolataival biztos tud munkalehetőséget, nyilván ő is ilyesmivel, mármint menekültekkel foglalkozik ezekben a súlyos napokban.

Fiamék eljárnak a Nyugatiba, onnan viszik haza az embereket, ezen a négynapos ünnepen a nagyobbik fiuk ismét Bécsben lesz a szerelménél, be tudnak fogadni átmenő forgalmú menekülteket az ő szobájába. Most négyen vannak náluk, két nő, mindkettő Tánya, meg két kisfiú, Makszim és Ványa – csak az egyik nő tud mondjuk tíz szót angolul, de a menyemben feldereng némi orosz nyelvtudás, egyébként kedvesek és kimerültek. Nem tudom, hogyan férnek el négyen, de széles dupla ágy van, gondolom, a két felnőtt és a két kisgyerek azon alszik együtt, vagy talán letettek egy matracot a földre. Holnap délelőtt mennek tovább, de vannak még szabad napok a fiú hazatéréséig, úgyhogy lesz még egy vagy több forduló a pályaudvarra, újabb menekültekért. A szokásos vasárnapi családi vacsorát most kihagyjuk, én ugyan le tudnék ültetni és megetetni tíz embert egy asztalhoz – pár napja már megtettem, amikor barátokat hívtam orosz nyelvű beszélgetésre, igaz, akkor csak nyolcan voltunk –, de fiamék nem érnek rá jönni, ingáznak a pályaudvar és otthon között.

Ukrán barátaim okostelefonján sajnos nem eléggé jó a fordítóprogram, sőt, inkább rossz, többször elő-

fordult, hogy akartak valamit mondani, bepötyögték a telefonjukba, kijött egy angol változat, félig vagy teljesen érthetetlenül, nem létező szavakkal. Az én komputeremben hiába van egy elég jó program, ki is írja oroszul, amit szeretnék, de ők nem tudnak rá válaszolni, mert nincs cirill betűs billentyűzetem.

Most beállított egy ismerősük, valamilyen Andrej, szintén nem beszél semmilyen nyelvet, azt mondja, tud kicsit magyarul, de ebből két szónál több nem derül ki. Nem tudom, hol csípték fel, teherautó-sofőrnek látszik, némiképpen viharvert arccal, de az is lehet, hogy kidobóember. Reggel Natasa az okostelefonján lévő vacak fordítóprogrammal mutatott valamit egy bizonyos Andrejről, aki talán tud segíteni munkát találni, legalábbis én így értettem. De talán azt kérdezte, gondolom most utólag, hogy idejöhét-e ez az Andrej. Ámbár kérdőjel nem volt a tisztázatlan jelentésű mondatok végén. Jelenleg vidám nevetgéléseket hallok a konyha felől, az ismerősük lehet, az előbb láttam, hogy a pasi a karjába emelte Dását, aki örülni látszott, hát remélem, rendben van a kapcsolat. De ez az Andrej kicsit furcsa, úgy viselkedik, mint aki itthon van, ez mondjuk még nem lenne feltétlenül baj, de kicsit kétes, ahogy otthonos mozdulatokkal csinál magának egy bögre kávé, rögtön ahhoz a faliszekrényhez nyúlva, ahol a kávé van a polcon. Honnan tudja? És miért nem kért inkább?

Dásenyka közvetlensége nem tűnik szokatlannak, nekem is azonnal bizalommal nyújtotta a kezét, amikor elsőnek kilépett a liftből a hatodik emeleten. Elképesztően csöndes, jó kislány, órákon át némán rajzol-

gat, Natasa szerint, mert megmondták a gyerekeknek, hogy itt most nagyon jónak kell lenni. De eszembe jutott, amit az egyik riporter mondott a helyszínről, hogy feltűnő, a kisgyerekek mennyire megnémultak, még a csecsemők se sírnak. Eléggé megrendítő hír volt: ezen a magyar–ukrán határon 2022 jelesen hideg tavaszán se a gyerekek, se a nők nem sírnak, csak a férfiak. Sírnak a férfiak.

Tegnap este láttam a francia tévében, ahogy bombázzák Mikolajivot, ez az én menekültejim városa, Tánya hetven-egynéhány éves mamája azért nem jött el velük, mert nem akarta otthagyni az állatait. Hogy milyen állatokat, azt nem sikerült kideríteni, háború elől menekülve legföljebb néhány ölebet, cicát, papagájt lehet magunkkal vinni, tehenek, kecskék, juhok maradnak. Amikor Tánya, Natasa és a gyerekek elindultak, még nem bombázták Mikolajivot, de a jövő sejthető volt. Most abban bíznak, hogy hamar vége a háborúnak. (Sosincs hamar vége.)

Valamit nem jól csináltam. Nem is tudom, hogy képzeltem. Azt gondoltam, hogy itt maradnak, és szépen együtt fogunk lakni? Nem tudom, mit gondoltam. Nem gondoltam semmit, de a szívélyes viselkedésemmel azt éreztettem, hogy maradhatnak, ameddig jól esik... Ami persze tévedés. Fiam kijózanított: nem vagyok szálloda, nekem nem hosszú távra kell befogadnom a menekülteket, azzal, hogy még mindig itt vannak (jó, nem dráma, szerda óta, ma még csak szombat van) elveszik a helyet az újonnan érkező, elcsigázott, tusolásra, egy éjszakányi ágypihenésre szoruló menekültektől. A Nyugati

továbbra is, sőt, azt mondják, egyre inkább, tele van a vonatokból kitóduló menekültekkel. Sokuknak vannak nyugati kapcsolataik, itt csak szusszannak egyet, mosakszanak, alszanak és mennek tovább.

A Migration Aid aktivistái azt mondják, egyre több a gyanús ügy. Egy ismerős fiatal nőhöz is küldött a szervezet két pasit meg egy terhes nőt, de amikor megérkeztek, a nő nem látszott terhesnek. A kísérő megnézte, rendben van-e a helyszín, alkalmas-e az elszállásolásra, aztán távozott, a két pasi megállás nélkül füstölte tele a lakást, amelyben senki nem dohányzik. Aztán bevonultak az egyik szobába, és olyan sokáig maradtak ott, hogy egy családtag benézett: az egyik pasi éppen a szekrényben turkált a fehéreneműk között. És folyamatosan rettenetes bűdösséget árasztottak, és füstölték a rossz cigijüket, és semmilyen érthető nyelven nem beszéltek.

Engem ez nem érdekel. Semmi efféle rossz hír nem érdekel. Rettenetesek a lebombázott, kiégett lakóházcsonkok képei, Budapest ostromára gondolok, kétéves voltam, és tifuszos, befogadtak egy épen maradt ház lakói.

Március 14–15.

Hatan vagyunk a fürdőszobára, benne a vécével; lakásom nagy hátránya, hogy nincs külön vécé. Most lehet, hogy nem is hatan, hanem heten vagyunk? Kora reggel, nem sokkal múlt öt óra, megyek pisilni, szerencsére éppen üres a fürdőszoba, viszont azt látom, hogy az ülőke fel van hajtva. Ahogy a férfiak szokták, hogy ne spricceljék le, ha huzogznak. Nem kell Mairret felügyelőnek lenni, hogy gyanút fogjak. Az előszo-

bában a mindig szép rendben felsorakozó sáros cipők, csizmák mellett egy jó nagy pár férficipő. Hát nem becsempészték ide az éjszaka folyamán ezt a kamionsofőrnek látszó kidobóembert (vagy megfordítva)? Olyan csöndben csinálták, hogy nem hallottam semmit, nem is értem, hol aludt. Magas, izmos, egészségesnek látszó férfiember, itt kujtorog a nők szoknyája körül, pedig harcolhatna is a hazáért és a szabadságért. Hirtelen beköltözik a szívembe a neheztelés: ezek a kedves nők, akiket éppen azért becsültem, mert olyan mosolygósak, tudnak gyakran nevetni, pedig milyen rettenetes helyzetben vannak ők is és otthon maradt szeretteik is, a hazáról nem is beszélve, ezek, ezek... mit is akarok mondani? Azt, hogy miért nem sírnak folyton? Zokon veszem, hogy segíteni akarnak egy honfitársukon, becsempésznek még egy főt, de hát miért is ne? és egyáltalán, mit tudok róluk? csak nem fogok ítélni felettük?

Visszabújtam az ágyba, rádiót hallgattam, Klubrádió és Franceinfo, elaludtam, szidtam magamat. Mire fölkeltem, Andrejnek nem láttam nyomát. Látom, hallom, tudom: naponta ezrek szállnak le a kelet felől érkező vonatokról fáradtan, piszkosan, gyakran étlen-szomjan, csak tusolásra vágynak és egy nyugodt éjszakai alvásra, mielőtt továbbmennek. Tőlük veszem el a lehetőséget, ha tovább hagyom a nálam táborozókat semmivá, mert valóban, egyre inkább úgy látszik, nem akarják a sorsukat a kezükbe venni. Mondtam nekik, hogy érdemes lenne Ausztriába továbbmenni, a barátnői hálózattal adott hozzá hasznos címeiket, kinyomtatottam egy hatoldalas, ukrán

Egy magánlevélből:

Vittünk tegnap este kaját a Keletibe, akkor éppen nyugi volt, várták a késő esti vonatokat Záhonból, de teljesen abszurd volt látni, hogy a civileken kívül nincs senki az égvilágon, aki segítene a menekülteknek. Nekem az is abszurd, hogy ezt a helyzetet valahogy elfogadjuk, még a 444 sem írja meg, hogy ez teljesen elképesztő és elfogadhatatlan. Mi ez, ha nem állami feladat, hogyhogy nem áll ott 20 katonai sátor stb.? Ezen dühöngtem magamban.

nyelvű ismertetőt, amit Bécsben adtak ki. És mondtam, hogy az osztrák állam sokkal többet tesz a menekültekért, és több pénze is van erre, meg aztán németül könnyebb lesz megtanulni, mint magyarul, előbbutóbb biztos helyet kell maguknak találniuk, a gyerekeknek is kéne iskolába járni.

Nem, nem akarunk ennél messzebbre menni az otthonunktól, majd vége lesz a háborúnak, és hazamehetünk... Nyilván nem úgy gondolták, hogy addig nálam laknak. Ámbár, ki tudja. Leírtam nekik a fordítóprogrammal oroszul, hogy a lányom telefonált, a jövő héten jön a fiával, tehát szükségem lesz a két szobára, el kell menniük. Egy barátnő segített új szállást találni számukra. Most két nap pihenőt adok magamnak, mielőtt újra jelentkezem a Migration Aidnél, ágyneműt is kell mosni, és megpróbálok nem bőgni a képeken és nem dühöngeni a híreken, mert nemcsak a házakat rombolják földig, de az emberek agyát is rongyosra hülyítik.